

Bylo tak krásně na venkově! Vždyť bylo léto! Žito žloutlo, oves se zelenal, seno v kupách na zelené louce a tam si vykračoval čáp na dlouhých, červených nohách a něco si žvatlal po egyptsku; té řeči se naučil od své matky. Kolem dokola vroužole a louky veliké lesy a uprostřed lesů byla hluboká jezera.

Bylo opravdu krásně na venkově! Uprostřed sluneční záplavy se rozkládal veliký dvorec s hlubokými příkopy kolem, na jejichž březích, ode zdi až k vodě, lopuch tak vysoký, že pod nejvyššími listy mohly stát malé děti vzpřímeny. Rostl ivoce, že tu bylo jako v nejhustším lese.

A zde právě seděla kachna na vejcích, aby se vylíhla káčátka. Ale byla již nevrhá, tak dlouho trvá a že jen zřídka ji někdo navštíví. Ostatní kachny raději plavaly v ouhách, než aby přiběhly posadit se pod lopuch a pohovořit s ní.

Konečně pukalo vejce za vejcem. „Píp! Píp!“ bylo slyšet a všechny žlutky oživily vystrkovaly hlavičky.

„Tak! Tak!“ pobízela kachna, aby si pospíšily, a ony skutečně spěchaly, co dohody, a potom se rozhlížely na všechny strany pod zelenými lupeny. Matka je nechala se rozhlížejí, vždyť zeleň je zdravá očím.

„Jak je svět veliký!“ říkala mláďata, neboť měla nyní ovšem mnohem více místa, dokud byla ve vejcích.

„Copak si myslíte, že je tohle celý svět?“ poučovala je matka. „Ten sahá daleko daleko stranou zahrady, až k farským polím! Ale já jsem tam ještě nikdy nebyla. — teď jste snad již pohromadě!“

Kachna vstala. „Ale ne, ještě ne, to největší vejce ještě leží. Jak dlouho to ještě trvat? Již toho mám opravdu dost!“

I posadila se opět.

„Nu, jak se daří?“ ptala se stará kachna, jež přišla na návštěvu.

„S tím posledním vejcem to trvá příliš dlouho,“ odvětila naše kachna, „ne a ne roklovat! Ale podívej se na ostatní! Jsou to nejroztomilejší káčátka, jaká jsem kdy